

... 11-Ιανουαρίου, 1993, ... [ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/στής] ...
ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ,

ΚΩΣΤΑΣ ΧΡΙΣΤΟΦΗ ΦΕΛΛΑΣ, ...
Αιτητής,

... ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ

...
Καθ' ωγή αιτήση.

... (Υπόθεση Αρ. 1012/90)

Διοικητικό Δίκαιο — Διοικητικές διαφορές. — Το κριτήριο της διοικητικής διαφοράς ήταν ανέκαθεν λειτουργικό. — Πράξη της διοίκησης κατά την άσκηση δημόσιας εξουσίας, προς εξυπηρέτηση δημοσίου σκοπού είναι πράξη δημοσίου δικαίου. — Διάθεση κρατικής γής σε ιδιώτες — Διέπεται από τις διατάξεις του περί Ακινήτου Ιδιοκτησίας

(Διακατοχή; Εγγραφή και Εκτίμησις) Νόμου, Κεφ. 224 και τα κριτήρια που τέθηκαν από το Υπουργικό Συμβούλιο. — Δημιουργείται διοικητική διαφορά που υπάγεται στο Ανώτατο Δικαστήριο.

Προσφυγή βάσει του Αρθρου 146 του Συντάγματος. — Έννομο συμφέρον. — Έκλειψη — Μη τήρηση όρου που έχει τεθεί στο διοικητικό μέσο, διέκοψε του άμεσο νομικό δεσμό που ήταν απαραίτητος για την διατήρηση του εννόμου συμφέροντος του ζήσαντος.

Διοικητική Πράξη — Ανάκληση. — Ανάκληση νόμιμης ευμενούς Διοικητικής πράξης — Είναι δυνατή εφόσον δεν πληρούνται από το διοικουόμενο, με δικό του πταίσμα, οι όροι που είχαν τεθεί προς έκδοση της πράξης και οι υποχρεώσεις που είτε προβλέπονται από την ίδια την πράξη ή τους κανόνες δικαίου είτε είναι σχετικές με την ωφέλεια που προκύπτει από την πράξη.

Ο αιτητής προσέβαλε με την προσφυγή του την απόφαση των κλητών αιτήση με την οποία ανακλήθηκε προγενέστερη απόφασή τους, να εγκρίνουν αίτησή του για παραχώρηση σε αυτόν κρατικής

γής έκτασης 11 περίπου σκαλών. Η επίδικη απόφαση λήφθηκε μετά την παρέλευση τεσσάρων ετών από τη λήψη της αρχικής απόφασης, βάσει της οποίας καλείτο ο αιτητής να καταβάλει το ποσό των £1,200 πλέον τόκους, καθώς και τα δικαιώματα για την τιτλοποίηση στο όνομά του, χωρίς όμως την ανταπόκριση του αιτητή.

5

Στα πλαίσια της προσφυγής εξετάστηκαν δύο προδικαστικές ενστάσεις των καθ' ων η αίτηση:

1. Ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δε συνιστούσε εκτελεστή διοικητική πράξη αλλά απόφαση διαχείρισης της ιδιωτικής περιουσίας του κράτους που ρυθμιζέτο από τα πολιτικά δικαστήρια, και
2. Ότι ο αιτητής δε νομιμοποιείτο να ασκήσει αίτηση ακυρώσεως γιατί παρέλειψε να εκπληρώσει τους όρους παραχώρησης του κτήματος.

10

15

Το Ανώτατο Δικαστήριο απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

20

1. Το κριτήριο της διοικητικής διαφοράς ήταν ανέκαθεν λειτουργικό. Αν η συγκεκριμένη πράξη της διοίκησης διενεργήθηκε κατά την άσκηση δημόσιας εξουσίας που της είχε ανατεθεί για την εξυπηρέτηση δημόσιου σκοπού, η πράξη είναι δημοσίου δικαίου.

25

Το Δικαστήριο δε συμμερίζεται την άποψη που επικράτησε στην υπόθεση *Τέκκης*, ότι η απόκτηση χαλίτικου κτήματος από τον ιδιοκτήτη δημιουργεί πάντοτε διαφορά ιδιωτικού δικαίου που ανήκει στα πολιτικά δικαστήρια. Το σχέδιο που καταρτίστηκε δεν αφορά μόνο τις τρεις κοινότητες αλλά ισχύει ευρύτερα. Και αποβλέπει κυρίως στη γεωργική αξιοποίηση της κρατικής γης στην οποία το δημόσιο ενδιαφέρον είναι προφανές, εφόσον μάλιστα οι διαθέσιμες για το σκοπό αυτό εκτάσεις έχουν, μετά την Τουρκική εισβολή, συρρικνωθεί επικίνδυνα, και δευτερευόντως μόνο σε ταμειυτικούς σκοπούς.

30

35

Περαιτέρω η διάθεση αυτών των εκτάσεων διέπεται από τις διατάξεις του περί Ακινήτου Ιδιοκτησίας Νόμου Κεφ. 224 και τα κριτήρια που έθεσε το Υπουργικό Συμβούλιο με τις αποφάσεις του. Δημιουργείται ακυρωτική διαφορά υπαγόμενη κατά το Άρθρο 146 του Συντάγματος στο Ανώτατο Δικαστήριο.

40

2. Η μη τήρηση του όρου, που ήταν συνυφασμένος με την ίδια την παραχώρηση για την τελειώσή της, διέκοψε τον άμεσο νομικό δε-

σμό, που ήταν απαραίτητος για τη διατήρηση του έννομου συμφέροντος του αιτητή. Αποτέλεσμα της παράλειψης ήταν να απωλέσει ο αιτητής το έρευσμα νομιμοποίησης της προσφυγής του.

- 5 3. Αν ακόμη ο αιτητής είχε έννομο συμφέρον και έπρεπε να αποφρασι-
σθεί η υπόθεση στην ουσία της πάλι θα απορριπτόταν, γιατί η επί-
δικη πράξη δεν πάσχει από ακυρότητα για κανένα από τους προ-
βληθέντες λόγους. Η απόφαση για παραχώρηση της εξ' Υπουργών
10 Επιτροπής, που είχε εξουσιοδοτηθεί δεόντως από το Υπουργικό
Συμβούλιο να επιλαμβάνεται τέτοιων υποθέσεων, επικυρώθηκε απ'
αυτό στη συνεδρία του της 30/4/90. Η ίδια η απόφαση περιέχει αι-
τιολογία που ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα, όπως διαγρά-
φεται από τα στοιχεία. Περαιτέρω δε θεμελιώθηκαν οι προσαιπτό-
15 μενες στην πράξη πλημμέλειες για πλάνη και έλλειψη έρευνας. Εί-
ναι φανερό από το περιεχόμενο των προμνησθέντων ειδοποιήσεων,
πως το Υπουργικό Συμβούλιο είχε υπόψη του την επιστολή του αι-
τητή. Ο λόγος για κατάχρηση εξουσίας είναι επίσης αβάσιμος. Δεν
υπάρχει ούτε έχει προσαχθεί το παραμικρό που να δείχνει ότι η
20 ανάκληση έγινε για σκοπό ξένο απ' αυτόν που αναφέρει.

Η ανάκληση έγινε σύμφωνα με τις γενικές αρχές που διέπουν
μά τέτοια διοικητική ενέργεια.

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.

25

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Tekkis a.o. v. Republic (1982) 3 C.L.R. 680,

30

*Παντελίδου κ.ά. ν. Συμβουλίου Υδατοπρομήθειας Λευκωσίας
(1990) 3 Α.Α.Δ. 3397,*

Benita Diane Moss v. Δημοκρατίας (1991) 4 Α.Α.Δ. 566,

35

*Atlantic Ινσιούρανας Λτδ ν. Συμβουλίου Εμπορίας Κυπριακών Πα-
τατών κ.ά. (1990) 3 Α.Α.Δ. 173,*

Χρύσανθος Κυριάκου Λτδ ν. Α.ΤΗ.Κ. (1990) 3 Α.Α.Δ. 1334,

40

S.A. Engineering Marketing Co. v. Δημοκρατίας (1991) 4 Α.Α.Δ. 704.

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης του Υπουργικού Συμβου-

λίου ημερομηνίας 30/4/90 με την οποία ανακάλεσε ή ακύρωσε προγενέστερη απόφασή του να παραχωρήσει κρατική γη, έκτασης 11 περίπου σκαλών, στον αιτητή, στην περιοχή Παρεκκλησιάς.

Α. Ευτυχίου, για τον Αιτητή.

5

Γ. Κυριακίδου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

10

ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ.: Ο αιτητής, που είναι κάτοικος Παρεκκλησιάς, προσβάλλει απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου (καθού η αίτηση 1) ημερ. 30/4/90 με την οποία ανακάλεσε ή ακύρωσε προγενέστερη απόφασή του της 14/11/85 να παραχωρήσει κρατική γη, έκτασης 11 περίπου σκαλών, στον αιτητή, στην περιοχή Παρεκκλησιάς. Η γη αυτή συνορεύει με κτήμα ιδιοκτησίας του. Η ανακλητική πράξη κοινοποιήθηκε στον αιτητή με επιστολή ημερ. 8/9/90, την οποία ακολούθησε, εμπρόθεσμα, η κατάθεση της κρινόμενης προσφυγής.

15

20

Ας σημειωθεί ότι ο αιτητής είχε υποβάλει τη σχετική αίτηση του για απόκτηση του επίδικου κτήματος από παλιά, τον Ιούλιο του 1969. Αφού εξετάστηκε από την τοπική χωριτική αρχή και διάφορες κυβερνητικές υπηρεσίες, το κτηματολόγιο Λεμεσού κάλεσε με επιστολή του ημερ. 11/3/82 τον αιτητή να προκαταβάλει την αγοραία αξία του κτήματος, που καθορίστηκε σε £1,200 σαν προϋπόθεση για εξέταση του αιτήματός του από το Υπουργικό Συμβούλιο. Ο αιτητής δεν ήταν σε θέση, όπως αναφέρει σε γραπτή απάντησή του στις 8/5/82, να καταβάλει το ποσό' διαμιάς και ζήτησε να το αποπληρώσει με 4 ετήσιες δόσεις. Όμως, όπως προελέχθη, η μεταβίβαση θα τελούσε υπό την αίρεση έγκρισης της αίτησης από το Υπουργικό Συμβούλιο (βλέπε τεκ. Ε).

25

30

Πρέπει στο σημείο αυτό να ειπωθεί ότι το Υπουργικό Συμβούλιο, με διάφορες αποφάσεις του, διαμόρφωσε γενική πολιτική αναφορικά με την παραχώρηση, εκχώρηση ή εκμίσθωση κυβερνητικής γης και για άλλα συναφή θέματα με βασικό σκοπό τη γεωργική αξιοποίηση της. Έτσι, για την Παρεκκλησιά και τις γειτονικές κοινότητες Πύργου και Μονής, μαζεύτηκαν εκατοντάδες αιτήσεις που παρατέμφθηκαν για μελέτη στο Υπουργικό Συμβούλιο. Στις 20/6/85 αποφασίστηκε η εκμίσθωση της γης που ήταν αντικείμενο των αιτήσεων, αλλά η απόφαση τροποποιήθηκε ύστερα από τις έντονες αντιδράσεις των κατοίκων. Η νέα

35

40

απόφαση ημερ. 14/1/85 πρόβλεψε για παραχώρηση υπό τον όρο ότι οι αιτητές θα κατέβαλλαν την αγοραία αξία της γης, όπως εκτιμήθηκε από το κτηματολόγιο, πλέον 9% τόκους από το χρόνο αποδοχής της πρότασης μέχρι την τελική απόπληρωμή. Η

- 5
10
15
- Οι γνωστοποιώντας στον αιτητή την έγκρισή της αίτησής του στις 15/1/86, το κτηματολόγιο Λεμεσού του ζήτησε να πληρώσει το ποσό των £1,200 πλέον τόκους για την περίοδο από 8/5/82 μέχρι 14/1/85 καθώς και τα νομιμίσμενα δικαιώματα για την τιμολοποίηση στο όνομά του μέσα σε 60 μέρες (τεκ. Θ). Επειδή ο αιτητής δεν ανταποκρίθηκε του στάληκε νέα ειδοποίησή στις 8/10/86 (τεκ. Ή). Η νέα προθεσμία των 60 ημερών που τον επέταξε παρήλθε πάλιν άπράκτως. Τελικά στις 30/4/90 η αρμόδια υπουργική επιτροπή ανακάλεσε την απόφαση της 14/1/85 γιατί, όπως αναφέρει και σχετική επιστολή προς τον αιτητή της 8/9/90, δεν έδειξε κανένα ενδιαφέρον για την υπόθεσή του. Ο αιτητής ανέπτυξε τους παρακάτω λόγους ακυρότητας:

- 20
25
30
- (1) Αναρμοδιότητα του οργάνου που πήρε την προσβαλλόμενη απόφαση. Η εισήγηση είναι ότι ενώ την παραχώρηση της γης έκαμε το Υπουργικό Συμβούλιο, την ανάκληση διενήργησε παράνομα άλλο όργανο (δηλαδή η ad hoc Υπουργική Επιτροπή) υπακούει όμως στον κεντρικό έλεγχο των αποφάσεων που λαμβάνονται από το Υπουργικό Συμβούλιο (ΥΠΕΚ) (ΥΠΕΚ Δ.Α.Α.Ε (ΥΠΕΚ) άρθρο 10).
- (2) Πλάνη περί τού πράγματα με την έννοιά πως θεώρηθηκε πλάνημένα ότι ο αιτητής διαφόρησε ενώ στην πραγματικότητα έγραψε στις 8/5/82 και πρότεινε διευθέτηση του ανταλλάγματος με δόσεις. Η κατοχή της περιουσίας κατά τον κρίσιμο χρόνο αποτελεί πρόσθετο στοιχείο του ενδιαφέροντός του.

- 35
40
- (3) Η απόφαση λήφθηκε χωρίς δέουσα έρευνά και ανατιολόγηται. Τον ισχυρισμό αυτό τον στήριξε πάλιν στο ότι έκαμε γνωστές τις προθέσεις και το ενδιαφέρον του με την παραπάνω επιστολή και τους άλλους λόγους που εκθέσαμε στην προηγούμενη απάντησή μας.
- (4) Κατάχρηση ή υπέρβαση εξουσίας. Η απόφαση είναι άσυνλογητή με τα άλλα στοιχεία της υπόθεσης.

Προηγείται όμως η εξέταση δύο πρόδικαστικών ενστάσεων των καθών η αίτησή: (1) Ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά πράξη διαχείρισης της ιδιωτικής περιουσίας του κράτους και σαν τέτοια δε συνιστά εκτελεστή διοικητική πράξη, αλλά είναι διαφορά που ρυθμίζεται από το ιδιωτικό δίκαιο και επομένως υπάγεται στα πολιτικά δικαστήρια και (2) ότι ο αιτητής δε νομι-

μπορείται να ασκήσει αίτηση ακυρώσεως γιατί παρέλειψε να εκπληρώσει τους όρους παραχώρησης του κτήματος.

Η υπόθεση *Τέκκης και Άλλος ν. Δημοκρατίας* (1982) 3 Α.Α.Δ. 680, που επικαλέστηκε η δικηγόρος των καθών, αφορούσε επίσης αίτηση για πρόσκτηση χαλίτικης γης μετά τη χάραξη από το Υπουργικό Συμβούλιο της σχετικής πολιτικής του στο πλαίσιο προφανώς των εξουσιών του για διάθεση ιδιοκτησίας της Δημοκρατίας, που χορήγησε στο Συμβούλιο το άρθρ. 18 του περί Ακινήτου Ιδιοκτησίας Νόμου, Κεφ. 224. Η πολιτική αυτή ολοκληρώθηκε με μεταγενέστερες αποφάσεις του Συμβουλίου ημερ. 22/12/84 και 21/2/85 [βλέπε και τον περί Ακινήτου Ιδιοκτησίας Τροποποιητικό Νόμο του 1988 (αρ. 74/88)]. Πράγματι η απόφαση *Τέκκης*, που είναι πρωτόδικη, δέχθηκε ότι υποθέσεις αυτής της φύσεως είναι εκτός της ακυρωτικής δικαιοδοσίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου γιατί δεν αποτελούν ενάσκηση δημόσιας εξουσίας, αλλά πράξη διαχείρισης της κρατικής περιουσίας υπαγόμενης στη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων.

Το κριτήριο διάκρισης των ακυρωτικών από τις ιδιωτικές διαφορές έχει απασχολήσει επανειλημμένα τη νομολογία που διατύπωσε τους βασικούς κανόνες που το προσδιορίζουν. Απ' ό,τι έχω υπόψη η τελευταία απόφαση της Ολομέλειας είναι στις *Κλεοπάτρα Παντελίδου & Άλλοι ν. Συμβουλίου Υδατοπρομήθειας Λευκωσίας* (1990) 3 Α.Α.Δ. 3397. Βλέπε επίσης την απόφαση στην προσφυγή *Benita Diane Moss ν. Δημοκρατίας* (1991) 4 Α.Α.Δ. 566. Το κριτήριο της διοικητικής διαφοράς ήταν ανέκαθεν λειτουργικό. Αν η συγκεκριμένη πράξη της διοίκησης διενεργήθηκε κατά την άσκηση δημόσιας εξουσίας που της είχε ανατεθεί για την εξυπηρέτηση δημόσιου σκοπού, η πράξη είναι δημοσίου δικαίου.

Λυπούμαι αλλά δε συμμερίζομαι την άποψη που επικράτησε στην υπόθεση *Τέκκης*, ανωτέρω, ότι η απόκτηση χαλίτικου κτήματος από τον ιδιοκτήτη δημιουργεί πάντοτε διαφορά ιδιωτικού δικαίου που ανήκει στα πολιτικά δικαστήρια. Το σχέδιο που καταρτίστηκε δεν αφορά μόνο τις τρεις κοινότητες αλλά ισχύει ευρύτερα. Και αποβλέπει κυρίως στη γεωργική αξιοποίηση της κρατικής γης στην οποία το δημόσιο ενδιαφέρον είναι προφανές εφόσον μάλιστα οι διάθεσιμες για το σκοπό αυτό εκτάσεις έχουν, μετά την Τουρκική εισβολή, συρρικνωθεί επικίνδυνα, και δευτερευόντως μόνο σε ταμειυτικούς σκοπούς.

Περαιτέρω η διάθεση αυτών των εκτάσεων διέπεται από τις διατάξεις του Κεφ. 224 και τα κριτήρια που έθεσε το Υπουργι-

κό Συμβούλιο με τις αποφάσεις του. Κατά την άποψη μου δημιουργείται ακυρωτική διαφορά υπαγόμενη κατά το άρθρ. 146 του Συντάγματος στο Ανώτατο Δικαστήριο. Έμμεση ενίσχυση στο συμπέρασμα αυτό παρέχει νομίζω η απόφαση του Σ.τ. Ε. 2164/86, η σύνοψη της οποίας έχει ως εξής:

“Έχει έννομον συμφέρον προς άσκησιν αιτήσεως ακυρώσεως πράξεως, με την οποίαν παραχωρήθηκε κατ’ άρθρ. 21 Α.Ν. 431/68 έκθεσις, συνεταιρισμός που είχε εκδηλώσει ενδιαφέρον για την πρόσκτησιν της εκτάσεως αυτής.”

Υποστηρίζοντας τη δεύτερη ένσταση η δικηγόρος των καθών αναφέρθηκε στις υποθέσεις *Atlantic Insurance Ltd. ν. Συμβουλίου Εμπορίας Κυπριακών Πατατών* (1990) 3 Α.Α.Δ. 173, *Χρυσανθος Κυριάκου Ατδ. ν. Α.ΤΗ.Κ.* (1990) 3 Α.Α.Δ. 1334 και *S.A. Engineering Marketing Co. ν. Δημοκρατίας* (1991) 4 Α.Α.Δ. 704. Κοινό χαρακτηριστικό τους είναι ότι διαπιστώθηκε έλλειψη έννομου συμφέροντος των προσφοροδοτών-αιτητών να προσβάλουν το αποτέλεσμα δημοπρασίας γιατί, υποβάλλοντας τις προσφορές τους, δεν είχαν συμμορφωθεί με ουσιαστικούς όρους της προκήρυξης του διαγωνισμού. Ομοίως και ο αιτητής στην κρινόμενη υπόθεση δεν έχει έννομον συμφέρον εφόσον δεν εκπλήρωσε τους όρους που θα επέτρεπαν υλοποίηση της απόφασης για παραχώρηση.

Η απάντηση του δικηγόρου του αιτητή είναι ότι για την ανάκληση δεν ευθύνεται ο πελάτης του διότι, όπως ο ίδιος έγγραψε και στη διοίκηση, ήταν διατεθειμένος να καταβάλει το τίμημα παραχώρησης, αλλά με δόσεις. Κι αυτό δεν αποκλειόταν από τους όρους που έθεσε η Δημοκρατία. Άλλωστε, συμπλήρωσε ο συνήγορος, ο υπολογισμός τόκων σημαίνει πως δεν ήταν απαραίτητη προϋπόθεση η εφάπαξ καταβολή της αξίας της γης. Όμως από το σχετικό υλικό συνάγεται πως δεν έγινε ποτέ αποδεκτή η πρόταση του αιτητή με την οποία εν πάση περιπτώσει ουδέποτε είχε συμμορφωθεί. Αντίθετα οι ειδοποιήσεις παραχώρησης ημερ. 15/1/86 και 8/10/86 έτασσαν προθεσμία 60 ημερών για την καταβολή του τιμήματος όσο και των δικαιωμάτων μεταβίβασης. Περαιτέρω τον καλούσαν να θέσει τέρμα στην παράνομη επέμβαση. Από οποιαδήποτε σκοπιά η προταθείσα διευθέτηση αποκλείστηκε ολότελα. Κατά την άποψή μου η μη τήρηση του όρου, που ήταν συνυφασμένος με την ίδια την παραχώρηση για την τελειώσή της, διέκοψε τον άμεσο νομικό δεσμό που ήταν απαραίτητος για τη διατήρηση του έννομου συμφέροντος του αιτητή. Αποτέλεσμα της παράλειψης ήταν να απωλέσει ο αιτη-

τής το έρεισμα νομιμοποίησης της προσφυγής του.

Αν ακόμη ο αιτητής είχε έννομο συμφέρον και έπρεπε να αποφασισθεί η υπόθεση στην ουσία της πάλιν θα την απέρριπτα γιατί η επίδικη πράξη δεν πάσχει από ακυρότητα για κανένα από τους προβληθέντες λόγους. Η απόφαση για παραχώρηση της εξ Υπουργών Επιτροπής, που είχε εξουσιοδοτηθεί δεόντως από το Υπουργικό Συμβούλιο να επιλαμβάνεται τέτοιων υποθέσεων, επιλύρώθηκε απ' αυτό στη συνεδρία του της 30/4/90 (βλέπε σχετικά στοιχεία στο φάκελο). Η ίδια η απόφαση περιέχει αιτιολογία που ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα, όπως διαγράφεται από τα στοιχεία. Περαιτέρω δε θεμελιώθηκαν οι προσαπτόμενες στην πράξη πλήμμελεις για πλάνη και έλλειψη έρευνας. Είναι φανερό από το περιεχόμενο των προμνησθέντων ειδοποιήσεων πως το Υπουργικό Συμβούλιο είχε υπόψη του την επιστολή του αιτητή. Ο λόγος για κατάχρηση εξουσίας είναι επίσης αβάσιμος. Δεν υπάρχει ούτε έχει προσαχθεί το παραμικρό που να δείχνει ότι η ανάκληση έγινε για σκοπό ξένο απ' αυτόν που αναφέρει.

Θα πρόσθετα τέλος ότι η ανάκληση έγινε σύμφωνα με τις γενικές αρχές που διέπουν μια τέτοια διοικητική ενέργεια. Σχετική είναι η πιο κάτω περικοπή από το Μ. Δένδια "Διοικητικόν Δίκαιον" τόμος Α, σελ. 174:

"Ανάκλησις ομαλών ατομικών διοικητικών πράξεων Ειδικότερον αίρεται το ανανάκλητον και νομίμων και κανονικών ατομικών διοικητικών πράξεων, έστω και μετά μακρόν χρόνον από της εκδόσεως αυτών, εις διαφόρους περιπτώσεις και δη:

(α)

(β) Λόγω μη πληρώσεως εκ πταισματος του ενδιαφερομένου των όρων, υπό τους οποίους εξεδόθη διοικητική τις πράξις, και των εξ αυτής υποχρεώσεων, αι οποίαι είτε προβλέπονται παρ' αυτής της πράξεως ή των κανόνων δικαίου, είτε είναι σύμφυεις προς την εκ της πράξεως προκύπτουσαν ωφέλειαν."

Για τους λόγους που εξέθεσα απορρίπτω την προσφυγή με έξοδα σε βάρος του αιτητή. Η επίδικη πράξη επικυρώνεται.

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα σε βάρος του αιτητή.